

Η σωτηρία των αλλοθρήσκων

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουνίου 10, 2009

"Όσοι είναι καλοί άνθρωποι αλλά είναι εκτός Εκκλησίας θα σωθούν;"

Ερώτηση: Μόλις τελείωσα το βιβλίο: "Οι Γκουρού, ο νέος, και ο Γέροντας Παΐσιος". Είχα υπαλλήλους που δούλευαν για μένα που ήταν ινδουιστές από την γέννηση τους, που ήταν καλοί άνθρωποι. Θα μπορούσα να πω πως είμαι περισσότερο αμαρτωλός απ' ότι αυτοί, ειδικά επειδή είμαι Ορθόδοξος. Πως μπορεί αυτή η κατάσταση να υπάρχει, καλοί και δίκαιοι άνθρωποι εξαιτίας του μέρους που γεννήθηκαν να μην έχουν πιθανότητα να γνωρίσουν τον Χριστό; Είναι δαιμονισμένοι; Αν είναι τότε φοβάμαι πως είμαι και εγώ, αφού είναι πραγματικά καλύτεροι, πιο ταπεινοί από εμένα. Αυτή η απορία με ανησυχεί πολύ. Ελπίζω να μπορείτε να μου απαντήσετε. Συγγχωρέστε με.

Αγαπητέ κε...,
Χριστός Ανέστη!

Ευχόμαστε να υγιαίνετε πνευματικά και σωματικά. Χαιρόμαστε για το ενδιαφέρον σας για θέματα της Πίστewος αλλά και την εμφανή αγάπη σας για τους συναθρώπους σας. Η απορία σας την οποία μας είχατε υποβάλει μέσω του διαδικτύου αποτελεί προβληματισμό για πολλούς Ορθοδόξους. Όμως θα έπρεπε; Μήπως πρόκειται για μια ερώτηση που υπερβαίνει το γνωσιολογικό μας επίπεδο ή ακόμη εισέρχεται στις υπερβατικές δικαιοδοσίες Άλλου; Ας κάνουμε μερικούς απλούς συλλογισμούς παίρνοντας αφορμή από κάποια χωρία της Αγίας Γραφής, βασιζόμενοι πάντοτε στην Ιερά Παράδοση της Εκκλησίας του Χριστού, της μοναδικής και Ορθοδόξου.

Κάποιος διακεκριμένος καθηγητής θεολογίας δέχθηκε σχετική ερώτηση από φοιτητές του: «Όσοι είναι εκτός Εκκλησίας αφού δεν γνώρισαν ποτέ τον Χριστό,

αλλά ήταν καλοί άνθρωποι θα σωθούν;». Η απάντηση ήρθε απλοϊκή αλλά συνάμα κατείχε απaráμιλλο πνευματικό βάθος: «Εμείς που είμαστε εντός της Εκκλησίας θα σωθούμε;», εννοώντας, φυσικά, εάν τα έργα μας ταυτίζονται με το θέλημα του Θεού. Σε παρόμοιο ερώτημα του Πέτρου- για το ποιο θα είναι το μέλλον του Ιωάννου- ο Κύριος απαντά με το γνωστό: «Τι πρός σε; Σύ ακολούθει μοι» (Ιωαν. 21, 20-23). Του δηλώνει ευθέως πως δεν είναι δική του υπόθεση το τι θα γίνει ο άλλος. **Αυτό είναι θέμα που αφορά εξάπαντος τον ίδιο τον δίκαιο Κριτή. Το καθήκον το δικό του, και κάθε μαθητού Του εις τον αιώνα είναι να Του ακολουθεί .** Να προχωρά διαρκώς την οδό που Αυτός χάραξε και να έχει ως μοναδικό στόχο της ζωής του την κάθαρση του νου και της καρδιάς από πάθη και αμαρτίες και τον φωτισμό του υπό του Αγίου Πνεύματος ώστε να καταστεί άξιο τέκνο του Θεού, να ενωθεί μετά του Θεού, να θεωθεί. Αυτό είναι το νόημα και ο στόχος του «ακολούθει μοι», συνδεδεμένο πάντοτε με την άρση του δικού μας σταυρού (Μτθ. 16, 24-25).

Η κατανόηση αυτής της αποστασιοποίησης από τα όσα ανήκουν στην σφαίρα της απόλυτης γνώσης του Θεού είναι λίγο δύσκολο να την αποδεχθεί ο φιλοπερίεργος νους μας. Όμως μπορεί και αυτό να επιτευχθεί- όπως συμβαίνει με την αποδοχή όλων των θείων δογμάτων- μέσω της ακράδαντης και συνάμα άδολης πίστεως προς τον Ουράνιο Πατέρα μας και προνοητή του παντός. Αυτή η τοποθέτηση δεν είναι μια παθητική ή μοιρολατρική στάση αλλά μια στάση ζωής, πραγματικής ζωής. Διότι ο ακολουθών τον Χριστό δεν είναι απλώς ένας οπαδός αλλά ένας φωτισμένος άνθρωπος (Ιωαν. 8, 12) από το αληθινό Φώς.

Αυτός ο Κύριος, λοιπόν, η Αλήθεια και η Ζωή (Ιωαν. 14, 6) μας δηλώνει απερίφραστα πως «ο πιστέψας και βαπτισθείς σωθήσεται, ο δε απιστήσας κατακριθήσεται» (Μαρκ. 16, 16). Αυτό γνωρίζουμε, αυτό είναι το βέβαιο για εμάς τους μαθητές Του. Για τα υπόλοιπα το ασφαλέστερο είναι να δηλώσουμε άγνοια (εξηγήσαμε αυτήν την στάση στην προηγούμενη παράγραφο). Ασφαλώς και δεν καταδικάζουμε κάποιον όπου και αν ανήκει και ό,τι και αν έχει διαπράξει. Καταδικάζεται το «πιστεύω» του ως λανθασμένο, καταδικάζεται η πράξη ως άτοπη ή αμαρτωλή όχι όμως το πρόσωπο. Αυτό είναι υπόθεση του δικαίου Κριτού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Επίσης, σχετικά με την ερώτησή σας για το αν οι αλλόπιστοι είναι δαιμονισμένοι, δεν υπάρχει διδασκαλία της Εκκλησίας που να λέει ότι όσοι είναι αιρετικοί ή αλλόδοξοι είναι οπωσδήποτε κυριευμένοι από ακάθαρτα πνεύματα. Βέβαια, η πίστη σε κάτι ξένο προς τον Χριστό αποτελεί οπωσδήποτε επινόηση του «εναντίου» και εννοείται πως οι οπαδοί άλλων θρησκειών ή δογμάτων εκτίθενται στην εύκολη επήρεια των πονηρών πνευμάτων. Είναι αναπόφευκτο αυτό αφού δεν μετέχουν στην Μια πίστη του Ενός Τριαδικού Θεού και δεν έχουν λάβει το Ένα Βάπτισμα (Εφεσ. 4, 5) που αναγεννά και θωρακίζει τον άνθρωπο (Ιωαν. 3,5) (στα χωρία Α΄ Ιωαν. 4, 2-3 και Ψαλμ. 95, 5 μπορείτε να δείτε τι λέει ο λόγος του Θεού περί των αλλοπίστων).

Η λύση στον γενικότερο αυτόν προβληματισμό εδράζεται, όπως αναλύσαμε, στην απαλλαγή από αυτό το μάλλον προβληματικό ενδιαφέρον για τους συνανθρώπους μας. Έτσι δεν συστήνεται η αδιαφορία αλλά διά της θερμής εν Χριστώ αγάπης η απόλυτη παράδοση κάθε αδελφού μας στην σίγουρη, δίκαιη και πλήρη αγάπη πρόνοια του Αγίου Θεού. Τούτο επιτυγχάνεται δια της καθαρής προσευχής που πραγματοποιείται με πίστη και πόθο, με **ανησυχία και πόνο πνευματικό όχι για το αν θα σωθούν ή όχι όσοι αγνοούν την Αλήθεια (=Χριστός) αλλά για το πότε κάθε άνθρωπος θα γνωρίσει την Αλήθεια και θα ενωθεί μετ' Αυτής, γενόμενος μέλος της Εκκλησίας Του**. Έτσι γινόμαστε μιμητές Χριστού, διότι Αυτός είναι που πρώτος ποθεί την σωτηρία κάθε ανθρώπου («ο Θεός) πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν» Α΄ Τιμ. 2, 4).

Ο «πατήρ του ψεύδους» όμως δεν σταματά να θέτει προσκόμματα παρασέρνοντάς μας σε λανθασμένους δρόμους που ασφαλώς δεν συμφωνούν με τα όσα ο Κύριος διδάσκει. Η γνώμη αυτή του «καλού ανθρώπου» υπάρχει δυστυχώς διάχυτη. Κάτι τόσο σχετικό- αφού ο καθένας θεωρεί τα όσα πράττει ορθά- που φαλκιδεύει το νόημα του Ευαγγελίου. Σκοπός του χριστιανικού αγώνος δεν είναι να γίνουμε καλοί ή ηθικοί άνθρωποι, αυτό μπορεί να το διδάξει και μια ανθρώπινη φιλοσοφία, το ζητούμενο είναι να γίνουμε ΑΓΙΟΙ. Μας το λέει ξεκάθαρα ο Χριστός μας: «άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ άγιός ειμι» Α΄ Πετρ. 1, 16. Εάν ακούσε το αγαθό ποιόν μας δεν θα ήταν απαραίτητο ο Ίδιος ο Θεός να ενανθρωπήσει ώστε να μας σώσει. Πρέπει να καταλάβουμε πως η αμαρτία δεν νοείται ως μια παρέκκλιση από κάποιους ορισμένους κανόνες αλλά βιώνεται ως αποσύνδεση και άρνηση του Ουρανίου Πατρός μας. Άρα, λοιπόν, αυτό που έχουμε ανάγκη όλοι μας, είτε «καλοί» είτε «κακοί», είτε

πολύ αμαρτωλοί, είτε λιγότερο, είναι η ειλικρινής και συνεχής μετάνοια. Δηλαδή, η συνειδητοποίηση της αθλιότητός μας, η ομολογία αυτής και η αίτηση συγγνώμης μέσω του Μυστηρίου της Εξομολογήσεως και η επανασύνδεσή τελικώς μετά του Αγαθού Πατρός μας.

Για να γίνει κατανοητή η παραπάνω θέση αρκεί να σκεφτούμε ποιος ήταν ο πρώτος οικιστής του Παραδείσου. Ο ληστής που σταυρώθηκε εκ δεξιών του Ιησού. Μήπως ήταν καλός άνθρωπος; Όχι! Ήταν ένας φοβερός εγκληματίας που όμως μετενόησε! Άλλωστε το κήρυγμα των προφητών και ιδιαιτέρως του Χριστού- και συνεπώς ολάκερης της Εκκλησίας- είναι **μία ανοιχτή και διαρκής πρόσκληση σε μετάνοια** (Μτθ. 4, 17).

Οι καλοσύνες, αδελφέ μου, δεν σώζουν. Η Χάρη του Θεού μας σώζει, η οποία ενεργεί επάνω μας όταν την προσελκύσουμε δια της ταπεινώσεως (αρετή απόλυτα συνδεδεμένη με την μετάνοια) (Παροιμ. 3, 34).

Και πάλι, όμως, κάποιος μπορεί να συμφωνήσει με τα παραπάνω αλλά να αναρωτηθεί πώς θα τα ξέρουν όλα αυτά όσοι δεν άκουσαν ποτέ για τον Χριστό. Λίγο νωρίτερα εξηγήσαμε πώς οφείλουμε να ενεργήσουμε ως σωστοί Χριστιανοί προς χάρη όλων αυτών των ανθρώπων. Όμως οι ίδιοι είναι άμοιροι ευθύνης; Είναι τα πράγματα τόσο απλά και επιφανειακά; Επιτρέψτε μας να παραθέσουμε δύο γνωστά παραδείγματα από την Αγία Γραφή που έχουν να διδάξουν πολλά επ' αυτού.

Το πρώτο αναφέρεται στην μεταστροφή του Αποστόλου των Εθνών Παύλου (Πραξ. 9, 1-18). Αυτός όχι μόνο δεν γνώριζε ποιος πραγματικά ήταν ο Χριστός αλλά Τον μισούσε θανάσιμα ώστε να καταδιώκει με πάθος τους Χριστιανούς. Η ψυχή του είχε, όμως, ζήλο για τον αληθινό Θεό και ό,τι έπραττε οφειλόταν σε δαιμονική πλάνη και άγνοια. Έτσι, του εμφανίζεται ο Ίδιος ο Χριστός και του αποκαλύπτεται. Ευθύς Τον πιστεύει, μετανοεί και Τον εναγκαλίζεται διαπαντός. Δεύτερο παρόμοιο παράδειγμα αποτελεί η γνωριμία με την ορθή Πίστη του Αιθίοπα της Κανδάκης

(Πραξ. 8, 26-39). Ξένος εντελώς προς την αλήθεια. Ο πόθος του για το θείο τον οδηγεί να ασπασθεί την πίστη των Ιουδαίων (την μοναδική πίστη στον αληθινό Θεό μέχρι την έλευση του Χριστού). Θα ήταν εύκολο να προσκολληθεί εκεί. Όμως ο ειλικρινής ζήλος του ελκύει το Άγιο Πνεύμα, που στέλνει τον Διάκονο Φίλιππο για να τον κατηχήσει και να τον βαπτίσει.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως ο Πανάγαθος Θεός δεν θέτει μόνον γενικούς κήρυκες του Ευαγγελίου Του αλλά **ασχολείται με την κάθε ψυχή ξεχωριστά**. Αυτός, βέβαια, γνωρίζει το πώς, το πότε και το γιατί θα ενεργήσει. Ο λόγος του Θεού μας πληροφορεί ότι ακόμη και οι τρίχες της κεφαλής μας είναι μετρημένες (Μτθ. 10, 30)! Ω, Πανάγαθε Κύριε, πόση πρόνοια, πόση αγάπη, πόση συγκατάβαση και στοργή! Εσύ που ασχολείσαι με τις άχρηστες τρίχες μας με πόση μεγαλύτερη φροντίδα περιβάλεις την ψυχή μας!

Ελπίζουμε να βοηθηθήκατε κάπως απ' αυτά που διαβάσατε. Το περισσότερο θα γίνει δια της πίστεως και της προσευχής. Για ό,τι θελήσετε μπορείτε να ξαναεπικοινωνήσετε μαζί μας.

Ο Θεός να σας ευλογεί! Καλή δύναμη στον κατά Χριστόν αγώνα σας.

Μετ' ευχών
Ο Καθηγούμενος
† Αρχιμ. Κύριλλος

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή: "Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου")